

(Цајт, 3.2.2012)

“*A noi Schettino, a voi Auschwitz.*” - “Ми имамо Скетина – а ви имате Аушвиц“, то је недавно написао италијански дневник Ил Ђорнале (Il Giornale), као одговор на отприлике исто тако “суптилну“ критику на немачком сајту Шпигл-онлајн о кукавици – италијанском капетану Косте Конкордије; на том сајту су га назвали “типични Италијан“. Реакција италијанског дневника је била: “Ми имамо Скетина – а ви имате Аушвиц“, што је значило: „Ви, Немци, треба да уђутите – одговорни сте за холокауст!“

На то би се могло рећи: Ил Ђорнале је десничарски популистички дневник – поврх свега он још и припада Берлусконијевој издавачкој империји – дакле, не треба га озбиљно схватати. Утеха би се могла црпсти и из чињенице да се та поређења са нацизмом вечито, с времена на време, износе против Немаца. Али – тренутно, та поређења се широм Европе гомилају. То је тема коју свакодневно чујемо у Грчкој, а тамо је често формулисана и на много отровнији начин.

На једном представљању његове књиге у Португалији осетљивог источнонемачког аутора Инга Шулцеа чак су питали да ли сада Немци намеравају да помоћу евра окупирају оно што им није пошло за руком помоћу њихових панцер-дивизија – тј. да постану господари континента. Из Грчке се свакодневно чују примедбе исте сорте, а често још и драматичније формулисане.

На другим местима, прекори су нешто финије формулисани – када се на пример садашња политика штедње Немачке пореди са политиком рајхсканцелара Брининга (Brüning), чији наследник је био Адолф Хитлер. Тај “немачки пут“ се често потеже – као у случају када влада Меркелове одбија да штампа онолико пара колико други захтевају. Тај, такозвани, немачки “специјални пут“... – где се он оно историјски завршава? Па, наравно, у Аушвицу! Тиме се круг затвара.

Називајте нас "нацистима" ако вас то чини срећним

Пише: Бернд Улрих
уторак, 07 фебруар 2012 10:16

Није баш потребно много времена за одгонетање загонетке зашто се, толико често и све брже, витла поређењима са нацистима. То је због тога што се, први пут после 1945, Немачка појављује поново у својој пуној снази – и то не зато што она то тако жели него због тога што је, услед европске економске кризе, остала као економски најјача и политички најмоћнија држава Европе. Немачки интереси сада дубоко задиру у унутрашња питања осталих држава.

Постепено, ова земља у Европи преузима улогу сличну оној коју су САД дуго играле за цео свет: као сила која је користила своју моћ, понекад је и злоупотребљавала, као сила крива за све, као она која треба све да спасава а мора и даље да живи уз све увреде због онога како је то чинила.

Али, постоји и нешто за шта никада не можете Америку окривљавати: то је слање шест милиона Јевреја у смрт, и бацање половине света у рат. Када се, пак, о Немачкој ради, људски разумљиви и често оправдани прекори против највеће силе, пречесто добијају другачији тон, тон који онемогућава разговор.

Како један Немац треба на то да реагује? Како је то самокритички и признао, Инго Шулце био је разбешњен и увређен. Његова реакција дефинитивно је била погрешна, ако ни због чега другог – а оно зато што је то баш и било оно што је публика прижељкивала. Друго – сигурно је погрешно и реаговати уз немачку ароганцију – како је то оно учинио парламентарни вођа Хришћанско-демократске уније, Фолкер Каудер, када је изјавио: „Европа говори немачки“ – само му је ту још фалило оно “поново”.

Треће – не смемо дозволити да нас обесхрабре поређења са нацистима. Схватање о “специјалном путу”, или изузетности Немачке, не сме водити до тога да влада Немачке попусти нити да још више но иначе инсистира на својој победи – јер нарочито треба бити свестан да се појам Аушвица користи само као морална полука у политичким конфликтима. Због тога је најразумније да се као реакција на то испољава благонаклоно игнорисање, понекад и одбијање, али без увреде. А, после тога, можемо се вратити на

Називајте нас "нацистима" ако вас то чини срећним

Пише: Бернд Улрих
уторак, 07 фебруар 2012 10:16

битнија питања, као што су новац или војне интервенције.

Нова улога Немачке ће неко време доводити до нагомилавања поређења са нацистима. С тим – било оно исправно или не – морамо научити да живимо и издржавамо их. Ипак, у том стоицизму се крије и један озбиљан проблем у вези са немачким историјским парадоксом. Он гласи: Прошлост Немачке се неће поновити само ако Немци нису баш сасвим сигурни да ли ће се поновити.

Па, шта сада да радимо? Да молимо остале да се ману тог нацистичког срања и да нас вређају на све могуће начине, осим тога? Да, то би се могло учинити. Немци би могли и да признају да они желе да буду вољени – и то више него Французи или Британци, који много воле сами себе. Немци, ипак, не могу да се одрекну саме потребе да буду вољени – ако ни због чега другог онда и зато што би нас остали онда још више презирали.

На крају крајева, треба комбиновати извесну хладноћу према ономе што странци мисле са врло великом дозом историјске осетљивости на оно што се одиграва у самој Немачкој. Анти-семитизам, неонацистички тероризам, историјске амнезије, напади ароганције – све су то стварне опасности и искушења.

Немци данас морају бити врло храбри – и врло осетљиви.

<http://www.presseurop.eu/en/content/article/1476831-call-us-nazis-if-it-makes-you-happy>

Превод са енглеског: **Василије Клефтакис**